

l'hispcèl. AMB-ELI-KĀ que designava l'espai de terreny circuit per un solc (AMB- 'entorn' ELI- 'anar') amb fins semblants als del nostre *saió* i fr. ant. *seillon*, però en cast. en part ha acabat per designar el solc o porca mateixos

En tot cas el trasllat semàntic en francès va ser molt secundari: Bloch i Wartburg el daten del S. xvi, i aquell concreta «parait avoir été établi par la Pléiade». En el FEW xi, 416-8, es pot apreciar el detall de l'extensió geogràfica i històrica del mot en territori francès, i de les dues acc. distingides; i altres més secundàries, de matís diferent. *Sellon* «pièce de terre» apareix per primera vegada en el R. de Renart, S. XIII, *soillon* el 1343, fr. mj. *seillon* «terre élevée en un champ entre les rayons, sur laquelle pousse la semence» en Christine de Pisan (princ. S. xv), repetit per algun dicc del S. xvi i 1613, un cas espars del diminutiu *seillonet* apareix ja en el S. xii en Benoit de Sainte-Maure.

El Du C (vii, 402b,c) dóna força documentació de *seillon* (o llatinitzat *selo*, -*nis*), en el sentit de 'peça de terra', en docs. francesos de c. 1400 (1394, 1406, 1408, 1476, «restituer sept *seillons* de terre» i coses anàlogues) i d'altres en la forma llatinitzada («habebant unum *sellionem* terrae»), que en part deuen ser una mica anteriors, i provenen en majoria de l'Est (Grenoble, Lorena), en troba un de *silleur* 'segador, messium sector' («a chascun bled un *silleur* et en fenaulx un *faulcheur*», Commerc, a. 1336), però molts més del substantiu I més importants són els nombrosos testimonis que aplega de l'ús de *selon* en anglès mitjà, que Covell, Spelmann i E. Coke of Littleton (historiador i juristes de c. 1600) coincideixen a definir com a 'porca' o 'erol'. «modus agri, lira, porca, arula», «a stiche of land, a ridge», «a *selon* of land: a ridged land which containeth no certainty ---» [colpidora coincidència amb el sign. català], «acram integram, seu jugerum, plus minus dimidium».

El mot no és pas estrany a la llengua d'oc, per més que allà no es documenti encara en la llengua medieval, i aparegui avui principalment en el domini llenguadocà i poc més a l'Alt Arrija *selús* 'franges d'una amplada d'uns 4 m.' en què es divideix per mitjà d'estaques («absteckpflocken»), per tal de poder repartir la llavor per igual, i així es van semblant una darrere l'altra (Fahrholz, W u Hoch-Ariège, 92); Roergue *seilloù*, *silloù* «bande de terre qu'on ensemece, qui est comprise entre deux sillons ou limitée latéralement par des bouchons de paille ou des rameaux de genêt», cf l'acc. cerdana (supra), «*seillonà*. diviser un labour en bandes par des sillons ---» (Vayssier), *selú* en el mapa «rouleau à foine» de l'ALGc (iv, 1115) isolat a Aulús (alt Arrija)

En molts pobles del Gavaladà, *selú* és la «límite marquée avec des genêts pour ne pas se tromper en semant» (Atlas Ling Lozère, 1412), i, ja més cap a Alvèrnia Sauges *stryú*, Ytrac *eslú* «surface qu'on ensemece d'une volée», «planche de terre ensemeceée». En zones més apartades del centre occità tenim notícia de l'existència antiga del mot: *salbó* «largeur ensemeceée en une volée» apareix en un text del Forés, datat

de 1363 (RLR xxiv, 66), *selhoo*, *solhoo* apareix antiquat en bearnès. També hi ha quelcom en el Delfinat.

Jud va dedicar diverses notes de decisiva importància per establir el significat bàsic, i l'extensió del mot, així com el seu caràcter pre-romà: ASNSL clxxi, 277; *Donum Natalicium Jaberg* (1938), 1471, VRom. v, 295. Ell va assenyalar per primer cop la presència d'un germà del mot francès en català (ell només el coneix de Mall., i sobretot pel llibre de Rokseth), ell va establir definitivament el significat primitiu, i ell va assenyalar-ne també l'extensió fins més enllà dels Alps. Val a dir que en domini italià poc rastre en retroba: Parma *sia* 'porca' («furchenrain»).¹ Més, en reto-romànic b-engad. *saglia* 'renglera de disseminació de la llavor' («zettzeile», de *zette*=*auseinanderstreuen*), amb una *á* resultant d'evolució metafònica de *é*, com ho mostra la forma sot-selvana *segla* 'prat llarg i estret' (de Bravuogn).

Quant a l'etimón es va rebutjar aviat la idea de Diez de fer venir el fr. *sillon* de l'esc. ant. *sila* 'obrir un solc'. D'altres es fixaren en l'it. *ciglione* 'marge elevat d'un camí o d'un camp', sens dubte derivat de *cr-ium* 'cella', però aquest és un derivat molt localment italià, mot ben poc important en la llengua i no documentat fins a la fi del S. xvi. Ja Paul Meyer (Rom. xxxvii, 1908, 471) hi oposà una objecció demolidora: en francès antic hauríem de trobar llavors *ceillon* amb *c-*, quan de fet hi ha sempre *s-*, tot i que les dues consonants es distingiren fònicament pertot almenys fins a c. 1300. Moll, enamorat de la flaquíssima autoritat de Barbier (de qui sempre fa tant de cas) s'aferra a aquesta idea,² car aquest invoca el norm. *seillon* 'cavalló de terra', que derrota precisament el seu propòsit, perquè si vingués de *cr-* justament hauria de tenir *ch-* a Normandia, també hauria de tenir *ch* en anglonormand i ja hem vist que *selon* (amb *s-*) està abundantment documentat en anglès mitjà.

En fi, Gamillscheg (EWFS) va pendre una orientació millor: d'una banda posant ja de relleu representants patuosos de l'acc. antiga: *fromt. seillon* 'terra treballada de 6 passes d'ample', Saône-et-Loire *seyé* 'jaç esbiaixat', *seillon* 'quinta part d'una vessana' documentat en el S. XIII; d'altra banda pronunciant-se per un origen pre-romà «probablement gàllic». Només que tot i haver rebutjat l'error de Diez, sembla que tothom continua obuint encara al seu prejudici, de partir del verb *siller*: cosa sense altra raó de ser que la falsa etimologia escandinava *silan* 'obrir un solc'. Per això Gamillscheg postula un gäl. *selj-* 'apilotar terra' («Erde aufwerfen»): això és el que va repetir Meyer-Lübke tirant al cove l'etimologia *ciglione* (del REW₁), i copiant el *selj-* 'apilotar terra' («wohl gallisch») de Gamillscheg, institueix un nou art. *selj-* en el REW₂, 7793a; i això repeteix encara Wartburg tant en el Bloch₂ com en el FEW.

Però és evidentment desencaminat voler pendre com a punt de partida el verb *siller* que no es documenta fins al S. xv, i té infinitament menys extensió dialectal, fins sumant les seves dues accs, que no el substantiu *sillon/seillon*: el FEW només en dóna mit-